

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 701/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom, Námestie SNP 8, Zvolen, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sfk/42/2024 z 19. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 30. septembra 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Sfk/42/2024 z 19. júna 2025. Navrhuje napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola výzvou z 19. mája 2021 vyzvaná na podanie daňového priznania k dani z nehnuteľností za rok 2021, ktoré podala 30. júna 2021. Na základe podaného daňového priznania obec [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „správca dane“ alebo „obec“) vydala 30. júna 2021 rozhodnutie č. 872, ktorým vyrubila sťažovateľke daň z nehnuteľností za rok 2021 vo výške 15,28 eur, pričom vychádzala z odlišného druhu pozemkov ako tých, ktoré uviedla sťažovateľka vo svojom daňovom priznaní. Na určenie druhu pozemku využila obec určenie druhu pozemku podľa údajov registra parcel „E“. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka 6. júla 2021 odvolanie, ktorým napadla určenie druhu pozemkov pre účely výpočtu dane z nehnuteľností. O odvolaní rozhodlo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím z 19. októbra 2021, v ktorom uviedlo, že záväzným údajom pre určenie dane z nehnuteľností je druh pozemku evidovaný ako parcela registra „C“, a uložilo správcovi dane povinnosť v ďalšom

konaní vyzvať daňovníčku na odstránenie nedostatkov daňového priznania k dani z nehnuteľností na rok 2021.

3. Pretože údaje uvedené v daňovom priznaní sťažovateľky za rok 2021 sú odlišné od údajov uvedených v katastri nehnuteľností, obec v súlade s rozhodnutím finančného riaditeľstva z 19. októbra 2021 vyzvala sťažovateľku na odstránenie nedostatkov daňového priznania a zaradenie pozemkov vo vlastníctve sťažovateľky pre účely určenia dane z nehnuteľností do druhu pozemku podľa registra parciel „C“, ktorý je rozhodujúci pre účely výpočtu dane z nehnuteľností, a to písomnou výzvou z 29. novembra 2021. Prvý pokus o doručenie 2. decembra 2021 bol neúspešný a rovnako tak aj druhý pokus 3. decembra 2021. Dňa 3. decembra 2021 bola zásielka ako neprevzatá uložená na pošte a 22. decembra 2021 bola vrátená správcovi dane ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote. Zásielka sa v zmysle § 31 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) považuje za doručení 18. decembra 2021. Správca dane následne vyrubil daň v skrátenej vyrubovacom konaní a rozhodnutím z 24. januára 2022 vyrubil daň z nehnuteľností za predmetné pozemky za rok 2021 vo výške 89,21 eur. Dňa 23. marca 2022 vydal správca dane rozhodnutie č. 852, ktorým vyrubil sťažovateľke miestnu daň z nehnuteľností za rok 2022 v súlade s právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí finančného riaditeľstva z 19. októbra 2021. Rozhodnutie bolo sťažovateľke zaslané 4. apríla 2022 v zmysle § 31 ods. 1 písm. b) daňového poriadku poštou do vlastných rúk. Zásielka bola uložená na pošte 5. apríla 2022 (po opakovanom neúspešnom pokuse o doručenie), sťažovateľka ju v úložnej lehote nevyzdvihla, a teda v zmysle § 31 ods. 2 daňového poriadku sa 20. apríl 2022 považuje za deň doručenia. Zásielka sa obci vrátila 26. apríla 2022 ako neprevzatá v odbernej lehote a rozhodnutie malo nadobudnúť právoplatnosť 21. mája 2022.

4. Obec následne sťažovateľke opätovne doručovala rozhodnutie č. 852, pričom sťažovateľka ho reálne prevzala 4. júla 2022. Na rozhodnutí nebola vyznačená právoplatnosť, preto na základe poučenia podala 28. júla 2022 odvolanie. V zmysle § 73 ods. 4 písm. a) daňového poriadku bolo odvolanie sťažovateľky zamietnuté rozhodnutím obce z 8. augusta 2022 ako neprípustné, keďže bolo podané po určenej lehote.

5. Sťažovateľka sa správnu žalobou podanou Správnemu súdu v Banskej Bystrici domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. 852 z 23. marca 2022, ako aj rozhodnutia o zamietnutí odvolania. Správny súd rozsudkom č. k. BB-74S/76/2022-135 z 12. júna 2024 v spojení s doplniacim rozsudkom č. k. BB-74S/76/2022-143 z 19. júna 2024 správnu žalobu zamietol, zamietol návrh sťažovateľky na prerušenie konania a žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku správneho súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom z 19. júna 2025 zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že správne súdy nesprávne právne posúdili jej vec, nemôže podľa nej obstať právny záver o zákonnosti postupu správcu dane, ktorý nad rámec svojich povinností opätovne doručoval rozhodnutie sťažovateľke, a to bez vyznačenia právoplatnosti tohto

rozhodnutia. Napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu takto boli porušené označené práva sťažovateľky podľa ústavy a dohovoru.

8. Správca dane opakovane doručil 4. júla 2022 rozhodnutie č. 852. Sťažovateľka sa spravovala poučením o opravnom prostriedku a v zákonnej lehote podala proti rozhodnutiu, na ktorom nebola vyznačená právoplatnosť, odvolanie (28. júla 2022). Správca dane však toto odvolanie zamietol ako neprípustné, keďže bolo podané po určenej lehote [§ 73 ods. 4 písm. a) daňového poriadku]. Sťažovateľka správnu žalobou napadla rozhodnutie č. 852 z 23. marca 2022, a to pre zmatečnosť a pre rozpor s reálnym stavom a s údajmi uvedenými v daňovom priznaní. Zároveň napadla aj rozhodnutie o zamietnutí odvolania, keďže podľa jej názoru odvolanie bolo podané včas. Sťažovateľka pri prebratí rozhodnutia 4. júla 2022 nemala vedomosť o tom, že toto rozhodnutie jej už bolo doručované skôr. Správny súd v rozsudku dospel k záveru, že išlo o doručovanie nad rámec povinností správcu dane. Sťažovateľka by nenamietala proti tomuto postupu správcu dane, ak by jej pri opakovanom doručovaní bolo doručené rozhodnutie s vyznačenou právoplatnosťou. Keďže sa tak nestalo, postupovala v zmysle poučenia na rozhodnutí. Správca dane pritom neobjasnil dôvody, pre ktoré na opätovne doručovanom rozhodnutí nevyznačil právoplatnosť, prípadne prečo na túto skutočnosť sťažovateľku neupozornil. Neobjasnil ani dôvody, pre ktoré opätovne doručoval rozhodnutie a aké právne účinky chcel týmto vyvolať.

9. Podľa sťažovateľky správny súd predmetnú vec nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že uvedené ďalšie doručovanie nemôže vyvolať zákonom stanovené účinky doručenia, keďže tieto nastali už na základe prvého doručovania zásielky s rozhodnutím. Na tomto základe považoval postup správcu dane za zákonný. Tento právny záver nemôže obstať, keď je zjavné, že správca dane postupoval v rozpore s daňovým poriadkom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany

ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

12. Ústavný súd už konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (III. ÚS 502/2015).

13. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku v prvom rade poukázal na to, že sťažovateľka nijak nespochybňovala zákonnosť procesu prvého doručovania rozhodnutia č. 852 správcom dane, kde účinky doručenia boli založené fikciou doručenia. V tomto kontexte je relevantné, že už správny súd podrobne analyzoval priebeh tohto doručovania (bod 7 napadnutého rozsudku) so záverom, že tento proces považoval za zákonný. Najvyšší správny súd následne poukázal na zmenu argumentačnej línie sťažovateľky v kasačnej sťažnosti (bod 19), ktorá spočívala v námietke zmätočného postupu správcu dane, ktorý opätovne doručoval už právoplatné rozhodnutie, a to bez vyznačenia právoplatnosti. Najvyšší správny súd na túto argumentáciu reagoval v podstatnom tak, že hoci správca dane opätovne doručoval rozhodnutie bez toho, aby ozrejmil účel tohto doručovania, toto doručovanie nemohlo mať vplyv na platnosť a účinnosť prvého doručovania, a to bez ohľadu na to, že pri opakovanom doručovaní nebolo rozhodnutie opatrené doložkou právoplatnosti (bod 20). Sťažovateľka pritom nespochybňovala a ani nespochybnila proces prvého doručovania. Uvedený právny záver následne najvyšší správny súd podporil aj odkazmi na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a ústavného súdu (bod 21).

14. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s rozsudkom správneho súdu (v rozsahu, ako bol tento vymedzený v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu, pozn.), ústavný súd neidentifikoval také právne závery, ktoré by bolo možné považovať za prejav svojvôle. Správne súdy svoje právne závery odôvodnili zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Výklad a aplikácia príslušných ustanovení daňového poriadku (o doručovaní, lehote na podanie odvolania) rešpektujú zmysel a účel aplikovaných ustanovení. Na svoje námietky dostala sťažovateľka dostatočnú odpoveď od správnych súdov, na ktorú ústavný súd v podrobnostiach odkazuje. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu (a správneho súdu) nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor správnych súdov svojím vlastným (m. m. III. ÚS 154/09, IV. ÚS 85/2011).

15. Možno pripustiť, že postup správcu dane bol zmätočný, keď nad rámec zákonných povinností opätovne doručoval rozhodnutie, ktoré už na základe fikcie doručenia malo účinky doručenia rozhodnutia. Skutočnosť, že na ňom správca dane nevyznačil právoplatnosť, mohla odôvodnene

pomýliť sťažovateľku, ktorá následne skutočne v omyle postupovala v zmysle poučenia o možnosti podať odvolanie a podala odvolanie. Možnosť uvedenia do omylu by pritom bola výrazne zredukovaná vyznačením právoplatnosti. S uvedenou argumentáciou sťažovateľky možno súhlasiť. V každom prípade ani daný postup správcu dane by nijako neovplyvnil právnu pozíciu sťažovateľky, preto hoci možno akceptovať v určitých aspektoch jej námietky, tieto nemajú žiadnu ústavnú a ani zákonnú relevanciu. K takýmto záverom pritom dospeli už správne súdy vo svojich rozsudkoch.

16. Právna vec sťažovateľky sa týka rozhodnutia správcu dane, ktoré sa týka doručovania rozhodnutia o vyrubení dane z nehnuteľností, a následne prieskumnej činnosti jeho rozhodnutia v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)].

17. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné.

18. Prihliadajúc na skutočnosť, že vo veci sťažovateľky správca dane neuložil sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti, ktorá by bola preventívno-represívneho charakteru, ústavný súd dospel k záveru, že na vec sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Ústavný súd z týchto dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

20. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu